

Maatte Sandheden af dette Billede gaa forfærdende op for dig. Maatte du fatte det Ord, at om vi leve efter Kødet, da skulle vi visselig dø, men dersom vi døde Legemets Gerninger formedelst Aanden, skulle vi leve evindelig. Ja, maatte du kun lære at grue for dig selv, saa var der endnu Haab om, at du kunde finde Vejen til din Forløser og bortvende dit Sind fra det Onde og bede om Naade og dine Synders Tilgivelse for Jesu Blods og Døds Skyld.

»Meget havde jeg endnu at sige dig, min kære Søn; men min Haand er mat, og mine Øjne trætte. Saa være da dette din Moders sidste Ord til dig i Forkrænkeligheden: Nedbøj dig for Herren din Gud med sønderknust Hjerte, at den hellige Aand skal blive udøst i dig formedelst vor dyrebare Frelser Jesum Kristum. Den Barmhjertige se i Naade til dig, at du ikke paa den yderste Dag skal vækkes af Dødens Søvn med det forfærdeligste af alle Ord: Gaa bort fra mig, Usalige, jeg kender dig ikke.«

En Timestid efter, da Tjenestepigen var kommen tilbage, traadte Eberhard ind. Per laa endnu med Moderens Brev i Haanden, men ved Broderens uformodede Tilsynekomst skjulte han det hastig under en Lagenflig. Eberhard blev staaende i Døren; han var i Overfrakke og holdt sin Hat i Haanden. Han havde Hast og skulde gaa; han havde kun ventet paa Pigens Tilbagekomst for